

LBRIS

We know
books

Seria HANNIBAL LECTER

Dragonul roșu

Tăcerea mieilor

Hannibal

Hannibal. Înălțarea

TĂCEREA
MIEILOR

T H O M A S
H A R R I S

Traducere din limba engleză de
ALFRED NEAGU ȘI CONSTANTIN DUMITRU PALCUS

ARMADA

Departamentul de Științe Comportamentale al FBI se ocupă cu crimele în serie și se află la demisolul Academiei de la Quantico, pe jumătate îngropat în pământ. Când a ajuns, Clarice Starling avea obraji în flăcări, pentru că de la poligonul de trageri până aici o ținuse mai mult într-o fugă pe Hogan's Alley. Avea fire de iarbă în păr și pete verzi pe bluzonul cu însemnele Academiei FBI, din pricină că se cam târâse pe burtă prin poligon, pe sub gloanțe adevărate, ca să investigheze un incident legat de o arestare.

În primul birou nu era nimeni, așa că se aranjă în grabă, uitându-se la propria imagine reflectată în geamul ușii. Știa că arăta bine și fără să se gătească prea mult. Palmele îi miroseau a praf de pușcă, dar nu mai avea timp să se spele; ordinul lui Crawford, șefului secției, de a se prezenta în biroul lui, însemna: „Acum!”

Jack Crawford era singur în îngrămădirea de compartimente de lucru și vorbea la telefon de la biroul altcuiva. Era prima oară după vreun an de zile când Clarice avea ocazia să-l cerceteze mai îndeaproape. Și ceea ce văzu o neliniști.

În mod obișnuit, Crawford arăta ca un inginer de vârstă mijlocie, foarte în formă, care părea să-și fi plătit taxele de studii la colegiu jucând baseball – iscusit prinzător de mingi, cam dur când se afla pe poziție și trebuia să blocheze adversarul. Acum arăta cam jigărit, gulerul părea prea larg pentru gâtul sfrijit, iar sub ochii înroșiți avea cearcăne. Cine își mai arunca privirea pe vreo gazetă știa bine că oamenii de la Departamentul de Științe Comportamentale erau frecăți

de le zburau fulgii. Starling spera ca Jack Crawford să nu fie mahmur. Ceea ce nu se prea obișnuia aici.

Crawford își încheie convorbirea telefonică cu un scurt „Nu!“ Îi luă dosarul de sub braț și-l deschise.

— Clarice M. Starling, bună dimineța!

— Bună dimineța!

Zâmbetul ei era doar un semn de politețe.

— Nu s-a întâmplat nicio nenorocire. Sper că nu te-ai speriat când ai aflat că te chem.

— Nu. „Ei, nu chiar“, completă ea în gând.

— Cei care te pregătesc mi-au spus că te descurci bine, ești în primul sfert al clasei.

— Sper să fie așa, deocamdată nu s-a afișat nimic oficial.

— Îi mai întreb și eu din când în când cum merg lucrurile.

Starling rămase oarecum surprinsă, pentru că în mintea ei îl ase-muia pe Crawford cu un sergent de recrutări afurisit și cam cu două fețe.

Îl întâlnește pentru prima dată pe agentul special Crawford pe când fusese invitat să țină niște prelegeri la Universitatea Virginia. Și tocmai miezul seminarelor lui pe teme de criminalistică o făcuse să ajungă la FBI. Îi trimisese o scrisoare atunci când reușise la Academie, dar el nu-i răspunsese niciun rând; de trei luni fata urma un curs de antrenamente la Quantico, iar omul o ignorase cu totul.

Starling era din neamul acela de oameni care nu cer să li se facă vreo favoare și nu insistă să lege o prietenie; cu toate astea, era nedumerită și iritată de felul lui Crawford de a se purta. Acum, că îl vedea din nou, simțea că-i place iar de el, ceea ce făcu să o încerce o undă de regret.

Era limpede că omul nu era în apele lui. Crawford era un om inteligent, dar pe lângă asta avea și un anumit rafinament de care Starling își dăduse seama după calitatea și nuanțele hainelor pe care le purta, mai ales ținând cont de standardele de la FBI, care-i făceau pe propriii agenți să se îmbrace în așa fel încât să semene ca două picături de apă. Acum era îmbrăcat decent, dar cu totul șters, de parcă începuse să năpârlească.

— S-a ivit un caz și m-am gândit la tine, rupse el tăcerea. Nu e doar un caz, ci chiar o misiune interesantă. Dă la o parte catrafusele lui Berry de pe scaunul ăla și stai jos. Ai menționat aici că vrei să intri direct în Departamentul de Științe Comportamentale după ce termini Academia.

— E adevărat.

— Da, ai experiență în domeniul medicinei legale, dar deloc ca polițist. La noi e nevoie de o experiență de cel puțin șase ani în domeniul ăsta.

— Tatăl meu a fost șef de poliție, știu cum e.

Crawford zâmbi subțire:

— Deocamdată ți-ai luat două diplome, una în psihologie, alta în criminalistică, și... câte veri de practică în ospiciei? Două?

— Două.

— Și diploma de consilier psihologic mai e valabilă?

— Da, încă doi ani. Am luat-o înainte de a ține dumneavoastră seminarele acelea la Universitatea Virginia, înainte de a mă hotărî să vin aici.

— Dar de angajat nu prea ai avut norocul să te angajezi undeva.

— Da, recunosc Starling, încuviințând din cap, dar a fost norocul meu, pentru că am avut timp să mă calific în domeniul medicinei legale. Iar apoi am lucrat în laborator până când Academia a avut locuri disponibile.

— Mi-ai scris, mărturisindu-mi dorința ta de a veni aici, nu-i așa? Și nu cred că ți-am răspuns... da, sigur nu ți-am răspuns. Ar fi trebuit, totuși.

— Ați avut alte lucruri mai bune de făcut.

— Ai auzit ceva de PEIV?

— Da, e vorba de Programul de Evaluare a Infractorilor Violenți. *Law Enforcement Bulletin* spune că acum se lucrează la baza de date; dar programul nu e operațional, deocamdată.

Crawford încuviință din cap.

— Au pus la punct un chestionar. Se aplică tuturor criminalilor în serie cunoscuți în epoca modernă, spuse el și-i întinse un top gros de hârtii, prinse cam precar între ele. Are un capitol pentru cei care investighează crima și unul pentru victimele care supraviețuiesc, dacă izbuteste vreuna să supraviețuiască. Paginile albastre conțin întrebări la care trebuie să răspundă criminalul, dacă vrea; paginile roz conțin o serie de întrebări pe care anchetatorul urmează să i le pună criminalului pentru a-i urmări reacțiile și răspunsurile. Multă hârțogărie.

Hârtoğărie. Starling începu să adulmece ca un copoi stârnit. Mireasma unei misiuni îi gădila nările – poate era vorba doar de sarcina de a introduce date primare într-un nou program de calculator. Era ispititor să ajungă la Departamentul de Științe Comportamentale în orice calitate, dar mai știa ce soartă o așteaptă pe o femeie care ajunge să fie etichetată drept secretară: eticheta aceea se lipește de ea pe vecie. Venise momentul să aleagă și voia să aleagă bine.

Crawford părea să aștepte; probabil o întrebuse ceva. Starling trebui să facă un efort să-și amintească ce o întrebuse.

— Ce teste ai dat până acum? Testul Multifazic Minnesota? Rorschach?

— Minnesota da, Rorschach nu. Am dat Apercepții Tematice și, cu copiii, testul Bender-Gestalt.

— Te sperii ușor, Starling?

— Nu prea, deocamdată.

— Vezi tu, am încercat să-i interoghez și să-i cercetez pe toți cei treizeci și doi de criminali în serie pe care i-am reținut până acum, pentru a crea o bază de date cu ajutorul căreia să stabilim profilul psihologic pentru cazurile nerezolvate. Mulți dintre ei au acceptat să coopereze, cred că cei mai mulți voiau, într-un fel, să se facă remarcați. Douăzeci și șapte au fost dornici să colaboreze. Patru dintre ei, aflați în celulele condamnaților la moarte, care așteptau rezultatul unor cereri de apel, au tăcut mâlc, și e de înțeles. Dar pe cel de la care așteptăm cel mai mult n-am reușit să-l facem să deschidă gura. Vreau ca mâine să te duci să-l cauți la sanatoriul la care e închis.

Clarice Starling simți un val de bucurie, dar și de teamă în același timp.

— Cine e subiectul investigației?

— Un psihiatru... doctorul Hannibal Lecter.

După rostirea aceluiași nume, în oricare cerc de oameni civilizați se lasă tăcerea. Starling se uită țintă la Crawford, încremenită.

— Hannibal-Canibalul, spuse.

— Da.

— Da, bine... sigur... în regulă. Sunt bucuroasă că am șansa asta, dar, știți, trebuie să vă spun... mă mir. De ce tocmai eu?

— Mai întâi și mai întâi pentru că nu ai altceva mai bun de făcut. Și nu mă aștept să fie prea cooperant. Deja a refuzat orice discuție; e drept că propunerea i s-a făcut printr-un intermediar, directorul spitalului unde-i deținut. Dar trebuie să pot spune, dacă e cazul, că am trimis la el un cercetător calificat în domeniu, care l-a întrebat direct – motivele nu te interesează –, și în departamentul ăsta n-a mai rămas nimeni care să poată face o treabă ca asta.

— Sunteți la ananghie – Buffalo Bill, și chestiile din Nevada, zise Starling.

— Te-ai prins. Vechea poveste: n-am oameni.

— Ați spus „mâine“. Înseamnă că sunteți presați rău de tot. Îmi puteți da vreun indiciu în cazul ăsta?

— Nu, aș fi vrut eu să am vreun indiciu.

— Dacă refuză să coopereze, mai doriți, totuși, un profil psihologic?

— Nu. M-am îngropat în evaluări care spun că pacientul Lecter este inaccesibil, iar fiecare evaluare arată altfel.

Crawford lăsă să-i cadă în palmă, din cutie, două tablete de vitamina C, le amestecă cu un pliculeț de Alka-Seltzer, într-un pahar cu apă de la frigider, și dădu amestecul pe gât.

— E caraghios. Lecter e psihiatru, scrie articole pentru reviste de psihiatrie și abordează subiecte extraordinare, dar nu scoate o vorbă despre anomaliile proprii. S-a prefăcut la un moment-dat că se lasă în voia directorului spitalului, doctorul Chilton, cu prilejul unor teste – stând cu o manșetă de luat tensiunea arterială în jurul penisului, în timp ce se uita la pozele unui accident dezastruos – după care Lecter a publicat primul ce-a aflat despre Chilton și l-a făcut de râs peste tot. Răspunde la scrisorile cu întrebări serioase ale unor studenți de la psihiatrie, pe orice teme care nu se referă la cazul lui, și cam atât. Dacă n-o să vrea să vorbească cu tine, vreau un raport exact: cum arată individul, cum arată celula în care e închis, ce face el acolo. Care e pulsul, ca să spun așa. Ai grijă cum te descurci cu presa când intri și când ieși de acolo. Nu presa aia de marcă, ci aia de duzină. Le e tare drag Lecter, mai drag decât prințul Andrew.

— Nu i-a oferit o revistă de scandal cincizeci de mii de dolari doar pentru niște rețete? Parcă îmi aduc aminte, replică Starling.

LIBRIS | We know books

Crawford o aprobă dând din cap.

— Sunt destul de convins că cei de la *National Tattler* au cumpărat pe cineva din spital și s-ar putea să afle că te duci încă din secunda în care stabilesc întâlnirea la telefon.

Crawford se aplecă spre ea la doar un pas. Ea observă că ochelarii de citit îi mascau oarecum pungile de sub ochi. După izul pe care-l emana se simțea că se clătise, nu cu mult timp înainte, cu apă de gură Listerine.

— Starling, vreau să ascuți cu atenție ce-ți spun. Mă ascuți?

— Da, domnule.

— Fii foarte atentă cu Hannibal Lecter. Doctorul Chilton, directorul Spitalului pentru Infractori cu Boli Psihice din Baltimore, o să-ți spună care sunt regulile pe care trebuie să le urmezi în cazul lui. Nu te abate de la indicațiile lui. *Cu niciun chip nu te abate de la ce-ți spune!* Și dacă Lecter o să catadicsească să vorbească cu tine, o va face doar ca să te tragă pe tine de limbă. Știi, curiozitatea aia a șarpelui care-l îmoldește să se uite în cuibul păsăruicii. Știm amândoi că în cursul unui astfel de interviu trebuie mereu să provoci și să te retragi, dar să nu-i dai niciun fel de detalii în ceea ce te privește. Nu e bine să-i intre în cap nimic care se referă la tine. Știi, doar, ce-a pățit Will Graham.

— Am citit ceva atunci când s-a întâmplat tărășenia.

— Când Will s-a apropiat de el, Lecter l-a ciopârțit cu un cuțit de tăiat linoleum. E o minune că n-a murit. Îți mai aduci aminte de cazul Dragonului Roșu? Tot Lecter l-a asmuțit pe Dolarhyde contra lui Will și a familiei lui. Din cauza lui Lecter, fața lui Will arată de parcă ar fi desenat-o Picasso. În spital, Lecter a sfâșiat o asistentă în bucăți. Fă-ți meseria, dar nu uita nicio secundă cu cine ai de-a face.

— Cu cine? Dumneavoastră știți?

— Știi doar că e vorba de un monstru. Dar dincolo de asta, nimeni nu poate spune cine-i Lecter. Poate că tu o să afli. Starling, nu te-am ales chiar la întâmplare. Pe când țineam seminare la Universitatea Virginia mi-ai pus o serie de întrebări interesante. Directorul va citi raportul semnat de tine doar dacă va fi limpede, la obiect și bine organizat. Eu hotărâsc. Va fi pe biroul meu duminică, la ora nouă fix. Starling, îndeplinește-ți misiunea așa cum ne-am înțeles.

Crawford îi zâmbi, dar în ochii lui nu se putea citi nimic.

Doctorul Frederick Chilton, cincizeci și opt de ani, director al Spitalului pentru Infractori cu Boli Psihice din Baltimore, are un birou lung și lat, pe care nu găsești niciun obiect tăios sau contondent. Unii dintre subalternii lui îi spuneau biroului „șanțul cu apă”; alți subalterni nu aveau habar ce însemna „șanț cu apă”. Când Clarice Starling își făcu apariția înăuntru, doctorul Chilton nu catadicsi să se ridice de la biroul cu pricina.

— Pe la noi au trecut destui oameni de la poliție, dar nu-mi amintesc niciunul atât de atrăgător, aruncă Chilton remarcă fără să se ridice.

Fără să-și bată capul prea mult, Starling intui că mâna aceea întinsă spre ea lucea din pricina lanolinei din părul pe care obișnuia să și-l mângâie. Ea își retrase prima mâna.

— *Domnișoara Sterling*, dacă nu mă înșel, nu-i așa?

— *Starling*, domnule doctor, cu „a”. Mulțumesc că m-ați primit!

— Deci FBI-ul se lasă cucerit de fete, ca toate celelalte instituții, ha, ha, ha!

Și zâmbi, arătându-și dinții de fumător, zâmbet cu care își marca fiecare frază.

— Și FBI-ul evoluează, domnule doctor Chilton.

— Rămâi în Baltimore mai multe zile? Știi, aici te poți distra la fel de bine ca și în Washington sau New York, dacă ești familiarizat cu orașul.

Starling evită să se uite la el ca să nu-i mai vadă zâmbetul și își dădu imediat seama că omul îi simțise antipatia.

LIBRIS | We know books

— Sunt sigură că e un oraș magnific, dar am primit ordin să-l văd pe doctorul Lecter și să mă întorc să raportez azi după-amiază.

— Dar pot să te sun undeva la Washington ca să mai stăm de vorbă, mai târziu?

— Bineînțeles! Chiar foarte amabil din partea dumneavoastră că v-ați gândit la asta! De acest proiect se ocupă agentul special Jack Crawford, și mă puteți găsi oricând prin intermediul dumnealui.

— Mda, am înțeles, făcu Chilton și petele purpurii din obraz contrastau foarte mult cu părul de o culoare șaten-roșcat, cam artificială. Vă rog, legitimația!

O lăasă în continuare să stea în picioare, în vreme ce studia pe în-delete legitimația. Apoi i-o restituî și se ridică, în fine, în picioare.

— N-o să ne ia prea mult timp. Să mergem!

— Domnule doctor, am înțeles că urma să-mi dați niște indicații?

— În timp ce mergem. Ieși de după birou și se uită la ceas: În jumătate de oră iau masa cu cineva.

Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să-și dea seama mai repede cu cine avea de-a face. S-ar putea să nu fie ticălos chiar până în măduva oaselor. Poate știa unele amănunte care i-ar fi putut folosi. Măcar o dată trebuia și ea să arboreze un zâmbet idiot, de complezență, chiar dacă nu prea se pricepea la asta, că doar nu murea.

— Domnule doctor Chilton, eu am stabilită o întâlnire cu dumneavoastră exact pentru această oră! S-a convenit asta, cu acordul dumneavoastră, tocmai pentru că acum aveați ceva timp disponibil. În cursul acestui interviu s-ar putea să se ivească unele lucruri și s-ar putea să am nevoie de dumneavoastră pentru a interpreta unele dintre răspunsurile subiectului.

— Tare, tare mă îndoiesc! Trebuie să dau un telefon înainte de a ne duce acolo. Te ajung din urmă în anticameră.

— Aș vrea să-mi las haina și umbrela aici, dacă se poate.

— Dincolo, dă-i-le lui Alan în hol. Are el grijă să le pună undeva.

Alan purta o uniformă ca o pijama, cum purtau toți deținuții de-acolo. Cu poalele cămășii tocmai ștergea niște scrumiere. În vreme ce-i lua haina, își tot plimba limba prin gură, umflându-și obraji.

— Mulțumesc! îi spuse ea.

— Cu foarte multă plăcere! De câte ori pe zi te caci? întrebă Alan.

— Ce-ai spus?

— Și iese așa un cârnat luuuung?

— Dă-le încoace, găsesc eu unde să le pun și singură.

— Și cum nu te împiedică nimic să te uiți, te apleci frumos și te uiți cum iese și își schimbă culoarea când dă de aer. Nu-i așa? Parcă îți crește așa, deodată, o coadă mare, maronie.

Individul nu voia să dea drumul la haină.

— Doctorul Chilton dorește să te duci în biroul lui imediat, ripostă Starling.

— Nu, nu doresc deloc, interveni chiar doctorul Chilton. Pune haina în dulap, și cât timp suntem plecați să nu îndrăznești s-o scoți de acolo! Acum! Am avut și eu o secretară permanentă, dar cu reducerile astea de fonduri am rămas fără ea. Fata care ți-a dat drumul bate la mașină trei ore pe zi, după care trebuie să mă mulțumesc cu Alan. Domnișoară Starling, unde sunt toate fetele acelea care înviorau birourile?

Îi aruncă o căutătură prin ochelarii lucioși.

— Ai armă?

— Nu.

— Pot să mă uit în poșetă și în servietă?

— Doar mi-ați văzut legitimația!

— Acolo scrie că ești studentă. Ia să vedem noi ce avem în poșetă și în servietă.

Clarice Starling tresări când prima ușă grea, de oțel, se închise cu un zgomot de fiare în spatele ei și se auzi zăngănitul zăvorului care se închidea. Chilton mergea puțin înaintea ei, pe coridorul vopsit în vernilul specific unei astfel de instituții, unde mirosea a dezinfectant și se auzea ecoul altor uși trântite. Starling era furioasă că-i îngăduise doctorului Chilton să-i cotrobăiască prin poșetă și prin servietă, dar își înfrână cu tărie enervarea ca să se concentreze la ce avea de făcut. Nu era nicio nenorocire. Simți că era din nou stăpână pe sine, că era din nou cu picioarele pe pământ tare, ca atunci când simți fundul pietros al unui torent iute.

— Lecter e o mare pacoste, îi aruncă Chilton peste umăr. Omului de serviciu îi trebuie cel puțin zece minute în fiecare zi ca să scoată

capsule metalice din revistele pe care le primește zilnic. Am încercat să reducem numărul revistelor pe care le primește sau chiar să-l împiedicăm să le mai primească, dar a scris o reclamație și tribunalul ne-a anulat decizia. Iar numărul de scrisori pe care le primea era enorm. Slavă Domnului, s-a mai redus de când faima lui a mai apus, umbrită de a altor creaturi care țin prima pagină a presei. O vreme se părea că orice studentaș care-și pregătea lucrarea de diplomă în psihologie avea neapărată nevoie și de câteva rânduri de la doctorul Lecter. Revistele medicale încă îi mai publică lucrările, mai ales din cauza aberațiilor pe care le vehiculează.

— După părerea mea, a publicat o lucrare destul de bună despre mania intervențiilor chirurgicale în *Journal of Clinical Psychiatry*, spuse Starling.

— După părerea ta, ai? *Noi*, aici, am încercat să-l studiem pe Lecter. Ne gândeam: uite, avem ocazia să facem un studiu de căpătâi... fiindcă e atât de greu să pui mâna pe unul viu...

— Un... ce?

— Un sociopat adevărat, și e evident că Lecter asta e. Dar omul e de nepătruns, mult prea rafinat pentru testele obișnuite. Și, Doamne, ce ne mai urăște! Crede că sunt blestemul vieții lui. Crawford e isteț foarte, nu-i așa? Că i-a venit ideea de a se folosi de tine în cazul lui Lecter.

— Ce vrei să spunei, domnule doctor?

— „Una tânără care să-l pună pe jar“, așa cred că se spune la voi. Nu cred să mai fi văzut Lecter femeie de ani de zile. Poate vreuna dintre femeile de serviciu care fac curat. De obicei avem grijă să nu prea calce femeie pe acolo. În pușcării asta aduce neazuri.

„Mai du-te dracu, Chilton!“

— Am absolvit Universitatea Virginia cu zece pe linie, domnule doctor. Și aceea nu e o școală unde se învață arta seducției.

— Atunci poate ar fi bine să îți minte care sunt regulile casei: nu întinde mâna printre gratii, nici nu te apropia de ele măcar. Nu-i dai nimic decât hârtie, la nevoie. Nici creioane, nici stilouri. Are niște creioane cu mină moale. Orice hârtie îi dai nu trebuie să aibă capse, clame, bolduri. Totul i se dă prin tava prin care i se servește și mâncarea. Iar el restituie ce are de restituit prin aceeași tavă pentru hrană.

Nicio excepție. Nu primi nimic de la el dacă încearcă să-ți dea printre barele celei. Mă înțelegi?

— Înțeleg.

Trecură de alte două porți și lumina zilei rămase în urmă. Trecură și de secțiile în care deținuții puteau sta împreună și ajunseră în zona unde nu existau ferestre, unde cei încarcerați stăteau izolați. Becurile de iluminat de pe coridoare erau protejate de armături groase, precum cele de pe nave, din sala mașinilor. Doctorul Chilton se opri în dreptul uneia dintre lămpi. Când zgomotul pașilor încetă, Starling auzi dincolo de ziduri cum se tânguia, abia auzit, o voce chinuită, răgușită de atâta urlat.

— Lecter nu iese niciodată din celula lui fără cămașă de forță, și doar cu mască pe gură. Și am să-ți arăt și de ce. După ce a fost condamnat, vreme de un an a fost un deținut model. Sistemul de pază din preajma lui a mai pierdut din vigilență... asta s-a întâmplat înainte de a fi eu numit director. În după-amiaza zilei de 8 iulie 1976, s-a plâns că are dureri în piept și a fost dus la dispensar. I s-a scos cămașa de forță ca să i se facă o electrocardiogramă. Când asistenta s-a aplecat spre el, să vezi ce i-a făcut.

Chilton îi întinse o fotografie cam îndoită pe la colțuri.

— Doctorii au reușit să-i salveze doar un ochi. Lecter era cuplat la aparat în timpul asta. I-a rupt femeii maxilarul ca să ajungă să-i prindă limba. Și, totuși, pulsul nu i-a crescut prea mult, doar optzeci și cinci de bătăi pe minut, chiar și în momentul în care i-a înghițit femeii limba.

Starling nu era în stare să-și spună ce-i provoca mai multă silă: fotografia aceea, sau privirea obraznică și lăcomă cu care Chilton îi scruta fața. Prin minte îi trecu imaginea unei găini însetate care-i ciugulea lacrimile de pe obraji.

— Aici îl ținem noi pe Lecter, spuse Chilton în vreme ce apăsa un buton de lângă o ușă dublă, cu geam securizat.

Un om de serviciu voinic le dădu drumul înăuntru. Starling trebuia să ia repede o hotărâre decisivă și se opri chiar în ușă.

— Domnule doctor Chilton, avem mare nevoie să obținem niște informații din acest interviu. Dacă doctorul Lecter consideră că sunteți dușmanul lui, dacă în mintea lui i s-a format acest reflex, așa cum

ați spus mai înainte, poate o să am mai mult noroc dacă mă duc doar eu la el. Ce ziceți?

Obrazul lui Chilton se crispă, cuprins de un spasm.

— Mi-e indiferent. Dar ai fi putut să-mi faci oferta asta pe când eram în birou. Puteam să trimit un om de serviciu să te însoțească și nu mai pierdeam eu timpul.

— V-aș fi făcut propunerea asta în birou dacă ați fi acceptat să-mi dați informațiile necesare pe când eram acolo.

— Domnișoară Starling, nu cred că o să ne mai vedem. Barney, după ce dumneaei termină cu Lecter, sună să vină cineva s-o scoată de aici.

Chilton plecă fără să-i arunce măcar o privire.

Se trezi singură cu voinicul om de serviciu, o figură indiferentă, în spatele căruia văzu doar un ceas de perete care nici măcar nu ticăia, cabina lui protejată de un grilaj de sârmă împletită, unde erau înșirate spray-uri lacrimogene, cămăși de forță, măști pentru față și o pușcă cu tranchilizante. De un perete era rezemată un fel de furcă din țevă, cu un capăt în formă de „U“ pentru imobilizarea la perete a celor violenți. Însoțitorul ei o privi și-i spuse:

— V-a spus doctorul Chilton să nu v-apropiați de gratii?

Avea o voce pițigăiată și găjăită în același timp.

— Da, mi-a spus.

— Atunci e-n regulă. E mai încolo, ultima celulă pe dreapta. Să mergeți numai prin mijlocul coridorului și nu-i luați în seamă pe ceilalți. Îi puteți duce și corespondența, încercați să vă puneți bine cu el.

Omul de serviciu păru înveselit de ceva, numai el știa de ce anume.

— Puneți-i scrisorile în tăviță și lăsați tăvița să alunece înăuntru. Dacă tăvița e înăuntru, puteți s-o trageți afară cu sfoara, sau poate o împinge el. Nu poate ajunge la dumneavoastră acolo unde se oprește tăvița.

Îi dădu două reviste cu paginile desfăcute, gata să se împrăștie, trei ziare și mai multe scrisori deschise.

Coridorul avea vreo treizeci de metri, cu celule de ambele părți. Unele celule aveau pereți capitonați, cu ferestre de supraveghere care semănau cu niște creneluri pentru arcași, în mijlocul ușii. Altele erau celule obișnuite, cu bare spre partea coridorului. Clarice Starling era conștientă de prezența locatarilor celulelor, dar se strădui să nu

se uite la ei. Parcurse mai bine de jumătate de coridor când auzi o voce șuierătoare:

— Pot să-ți miros pizda!

Nu dădu niciun semn că ar fi auzit vorbele acelea și continuă să meargă mai departe. În ultima celulă lumina era aprinsă. Se deplasă spre partea stângă a coridorului ca să vadă mai bine în interiorul celulei, știind că venirea ei nu mai era un secret, fiind anunțată de sunetul tocurilor ei.